

נדרים סב

עניין: למד מאהבה וסוף הכבוד לבוא

נפש החיים שער ד' פי"ג

אבל האמת כי ענין "לשמה" פירוש, לשם התורה, והענין כמו שפירש הרא"ש ז"ל על מאמר רבי אלעזר ברבי צדוק (נדרים ס"ב) "עשה דברים לשם פעלך" לשמו של הקדוש ברוך הוא שפעל הכל למענהו, "ודבר בהן לשמן", כל דבורך ומשאך בדברי תורה יהיה לשם התורה, כגון לידע ולהבין, ולהוסיף לקח ופלפול, ולא לקנטר ולהתגאות". עכ"ל.

ואם כי ודאי שגם במצוות, העיקר בהם לעכובא הוא העשיה בפועל, והכוונה היתירה וטוהר המחשבה אינה מעכבת כלל, כמו שנתבאר לעיל סוף שער א' על נכון בעז"ה, עם כל זה, מצטרף קדושת וטוהר מחשבתו לעיקר העשיה בפועל, לעורר ולפעול תיקונים יותר גדולים בהעולמות, משאם היתה המצוה נעשית בלא דבקות וקדושת המחשבה.

אבל על הנהגת האדם בשעת עסק התורה בדיני המצוות והלכותיהן, אמר "ודבר בהן", רצה לומר הדבור בעניני המצוות והלכותיהן, יהיה "לשמן", פירוש, לשם הדברי תורה, היינו לידע ולהבין ולהוסיף לקח ופלפול.

פתיחה לשו"ת כתב סופר חלק או"ח – שם משמואל

ואם חסד עינים כן אשריך ותיב לך אשריך צעולם הזם ותיב לך צעולם סגל, אוננו סכנינו ז"ל אל יאמר חסד אלמוד כדי שאק' רב כדי שיקראו רבי אלמוד ואס' זקן ויושב ציטיבה, אלל הוי למוד לשעם וסוף סכנד לנל יש לדקק לעם ססקי סכנל זלח העלמר נכניני חרפס ס' לי לוער כדי שיקראו רבי זקן ויושב ציטיבה. ונלח לי אוננו סכנינו ז"ל בעינינו כחי' לא צמיס סיל, לא נגסי סכוס סענניסין עלמן עד לשמים ולא מענר ליכ, לא נכחרכיס ולא נחגרכיס, יש לפשע עס"י סלמנו צלנות ואל העשס עטרה לסחנדל צס ולא קנדס להמר צס סלל ילמוד חורס סלל לשמס רק יסי כונכו רלויס לסס שמיס, כי הלמוד סלל לשעם, כני סלימוד אויטס ועיקק צנו"ס לא צענדל סססן צכ כי סכליס חס רק כדי לסחכר ולסכנס חל עלמו, יש מי סעלסס סיסי על יי ויכחו ככוד וגדולס על מנח סיקרל רב ורבי, חס סול סוכס סס"ס, לא נגסי סכוס סמס סלנסיס סלועיסי חורס רק לעשות עטרה לסחג"ל צכ, וזס סכליס סענזקס עעסס, וענניסיס עד לשמים כמו סססמיס עליון על כל כן רוליס גס סס להיות לסס ולהסלרס עליון על צני חרס, וסלמו ז"ל למס נעסלס חרס למיס עס עיס ירדין עעקוס גכוס למקיס נעך כך דברי חורס לינו מחקיינון אלל צעמיס וספלי רוס. ולא צכחרכיס ולא נחגרכיס, סיינו חלו ששסיס עסכר צלימוד ולימוד ססורס אינל סכליס סעלנ"י רק קינל לסעסיצ, לעכוס עענו סרכס קכדוס לסכר צס עמליף חורכו צענוו כסוסר וסגר ועל דך זס גס חס יחמירו צלימודס לא סחקיסי ססורס צידס.

ודגה על לימוד חורס סלל לשעם חס, סעסכוכן רק לסנלח גושו או לסכנסו ככוד על זס וכילול צו ככר אונר רנל כל הלמוד חורס סלל לשעם מל לו סלל ככרל, אלל יכול להיות כי מחסוכן לעיקר סעמיס ללמוד וללמוד לחמריס, לחסיף הלמידיס הרנל ללמוד לסעיל לסס שמיס צני סס ככר סענזקס, חך אונר יאונר לו סילר, כי לא יסססחו אליו חלמידיס עעסכסיס, ולא יקנלו ויזולו יסדו לסענוו צלימודיסי חס לא יססכס סלסל סנוו צכניס ויקרל רב או חכס, ולו יסלספו אליו רביס לסענוו חורס עסיו דכר ס' זי סלכל ויקיסי סעלסל צעלישס, וכי לססינ זס יסכוכן לעשות ססלולת וסספעלולת לסכסס סמו לעמן יכירו וידעו אוחו צענר צכ רביס ועל יי כן יכל להיות זקן ויושב ציטיבס לסכנין חורס צכניס, חמס כן עעסס סילר סענוד על ימינו גס זכ לסעניו, חלח כווכס סעלמכר אל יאונר אלמוד כדי שאקלר רב ורבי וסכונכו זכ, לא לככר עלמו לכדוף ולססיג סככוד סמודעס רק אלמוד כדי סלסי' לנכסוף זקן ויושב ציטיבס כדי סלצכ' לזכיס רביס, לסנדל חורס ולכלדיסי אלל סו למוד לעשם לא סססכוו וססענוו כאלו כי חס עס' סיסס זלח סככס לזכוס רביס לססינ עעייני חורכו חלס, סקצ"ג יסכסס ענו צני ססלולתו, ולי סספעלולתו, כלמנו סכנינו ז"ל כל הלמוד חורס צככר, סקצ"ס עכריז עליו צגלי, וסוף סככד לנל, סיינו סוף וסכליס סככד עסי' זקן ויושב ציטיבס, ועעמיד חלמידיסי סככס לככוד ס' וסורכו יכל עעלמו צני סוס סספעלולת עכרו, וכל סעספיל עלמו סקצ"ס מננינו חרונעסס קרסס לדיסי ככ"ל.

